

РЕШЕНИЕ

№ 984

гр. Варна, 18.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 3 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Катя Г. Савова

при участието на секретаря Искрена Г. Иванова
като разгледа докладваното от Катя Г. Савова Административно наказателно дело № 20223110201464 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН, и е образувано по жалба на „Голф Резорт Мениджмънт“ ЕАД, ЕИК 203941822 с адрес на управление гр.Варна, обл.Варна, ул.“Тодор Икономов“ №13, представлявано от П. О. С. - К. против Наказателно постановление № 03-2100360 от 30.12.2021 г., издадено от Директор на Дирекция "Инспекция по труда"- Варна, с което за нарушение на чл. 224, ал. 1 вр. чл.128, т.2 и чл. 228, ал. 3, на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 415в, ал. 1 от КТ на „Голф Резорт Мениджмънт“ ЕАД, ЕИК 203941822 с адрес на управление гр.Варна, обл.Варна, ул.“Тодор Икономов“ №13, представлявано от П. О. С. - К. е наложено административно наказание "Имуществена санкция" 200 / двеста / лева.

В жалбата се излагат твърдения, че наказателното постановление е неправилно и незаконосъобразно, поради допуснати от административния орган в производството по издаването му съществени процесуални нарушения, неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с целта на закона.

В съдебно заседание въззивната страна, редовно призована не се представлява от процесуален представител.

Въззиваемата страна, редовно призована, в съдебно заседание се

представлява от проц. представител, който оспорва жалбата и моли НП да бъде потвърдено, като счита, че нарушението е доказано. Претендира за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

С оглед събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

Във връзка с постъпила сигнал срещу дружеството „Голф Резорт Мениджмънт“ ЕАД, ЕИК 203941822 с адрес на управление гр.Варна, обл.Варна, ул.“Тодор Икономов“ №13, представлявано от П. О. С. - К., относно дейността му „хотели и подобни места за настаняване“, служители на Дирекция "Инспекция по труда" гр. Варна, сред които и свидетелката М. К. Д., извършили проверка на въззивника досежно спазването на трудовото законодателство. Проверката била извършена на място, в офиса на дружеството в гр. Варна, като от негови представители били изискани документи свързани със спазването на трудовото законодателство.

В хода на документалната проверка от страна на въззивника, били представени документи. След запознаване със същите св. Д. установила, че за работника М. П . П. не било начислено парично обезщетение за неползван платен годишен отпуск, пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж, при прекратяване на трудовото му правоотношение, считано от 01.10.2021г.. Констатациите от проверката били обективирани в протокол № ПР 2140121/22.12.2021 г. за извършена проверка.

За констатираното на 22.12.2021 г. св. М.Д. съставила срещу дружеството АУАН с № 03-2100360 за нарушение на чл. 224, ал. 1 вр. с чл.128, т.2 и чл. 228, ал. 3 от КТ. В съдържанието на акта, св. М.Д. вписала, че въззивника, в качеството на работодател при прекратяване на трудовото правоотношение на лицето М. П . П. с ЕГН *****, на длъжност „сервитьор“, считано от 01.10.2021г. не е изплатил парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск за 2021г. пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж. Видно от Трудов договор № 1226/17.05.2021г. с лицето е договорен размер на платен годишен отпуск 20 работни дни. За времето на съществуване на трудовото правоотношение за лицето не са представени документи за ползване на платен годишен отпуск.

За дата на извършване на нарушението била определена датата 01.12.2021 г., до който момент според Д. е следвало да бъде изплатено

дължимото обезщетение. За мястото на нарушението бил приет офисът на дружеството в гр. Варна, ул. "Тодор Икономов" № 13. Актът бил предявен на упълномощено лице от управителя на въззивното дружество на 22.12.2021 г., който го подписал, с отбелязване, че възразява и че не е съгласен.

Административно наказващият орган издал обжалваното НП, с което възприел фактическите и правните констатации и наложил административно наказание от вида имуществена санкция в размер на 200 лв., предвиден в нормата на КТ.

Описаната фактическа обстановка се установява и потвърждава от събраните по делото доказателства гласни и писмени доказателства, а именно от писмените материали - преписката по АНП, вкл. АУАН, протокол за извършена проверка, трудов договор, заповед за прекратяване и др. които съдът кредитира изцяло като достоверни и непротиворечиви.

Като непротиворечиви, конкретни, логични и добросъвестни, съдът кредитира изцяло показанията на депозираните в с. 3. от актосъставителя св. М.Д..

Съдът изцяло кредитира писмените материали, съдържащи се в АНП и приложени към жалбата, не оспорени от страните и приобщени към доказателства по делото.

Съдът, предвид становището на страните и императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваността му и справедливостта на наложеното административно наказание, прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в срок, от надлежна страна, в установения от закона 7-дневен срок от връчване на НП и пред надлежния съд – по местоизвършване на твърдяното нарушение. Поради това жалбата е допустима и следва да бъде разгледана по същество. Съгласно разпоредбите на чл. 416, ал. 1 и 2 от КТ и приложената по делото заповед, АУАН и НП са издадени от компетентни органи. Съгласно чл. 399 от КТ цялостният контрол за спазване на трудовото законодателство във всички отрасли и дейности се осъществява от Изпълнителната агенция "Главна инспекция по труда" към министъра на труда и социалната политика.

Съгласно чл. 416, ал. 5 от КТ НП се издават от ръководителя на органа по чл. 399 или оправомощени от него длъжностни лица съгласно съобразно ведомствената принадлежност на актосъставителите. Видно от цитираните по горе разпоредби органът, който може да налага адм. наказания по КТ е ИД на ИА "Главна инспекция по труда" или оправомощено от него длъжностно лице. В случая НП е било издадено от директора на Дирекция "ИТ" Варна, който е бил надлежно оправомощен от ИД на ИА "ГИТ". В горната насока е приложената по делото заповед на ИД на "ГИТ" издадена на 16.02.2022 г. Видно от т. 4 от заповедта с нея ИД на "ГИД" е оправомощил директорите на дирекции "ИТ" да издават НП по актове съставени от инспектори от "ИТ".

Видно от съдържанието на АУАН, същият е съставен от М. К. Д., която към момента на съставянето му е работила на длъжността гл. инспектор в Д"ИТ"Варна, следователно е била компетентна да издава АУАН, поради което съдът не споделя възражението на дружеството за некомпетентност на наказващия орган.

Съдът намира, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени в сроковете по чл. 34, ал. 1 и 3 от ЗАНН. Според чл. 34, ал. 1 от ЗАНН / в редакцията към момента на съставянето на АУАН/, не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението, а за митнически, данъчни, банкови, екологични и валутни нарушения, както и по Изборния кодекс, Закона за политическите партии, Закона за публичното предлагане на ценни книжа, Закона за пазарите на финансови инструменти, Закона за дружествата със специална инвестиционна цел, Закона за прилагане на мерките срещу пазарните злоупотреби с финансови инструменти, Регламент (ЕС) № 596/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 16 април 2014 г. относно пазарната злоупотреба (Регламент относно пазарната злоупотреба) и за отмяна на Директива 2003/6/ЕО на Европейския парламент и на Съвета и директиви 2003/124/ЕО, 2003/125/ЕО и 2004/72/ЕО на Комисията (ОВ, L 173/1 от 12 юни 2014 г.), Закона за дейността на колективните инвестиционни схеми и на други предприятия за колективно инвестиране, част втора, част втора "а" и част трета от Кодекса за социално

осигуряване, Кодекса за застраховането и на нормативните актове по прилагането им и по Закона за регистър БУЛСТАТ - две години.

Разглеждайки разпоредбата на чл. 34, ал. 1, пр. 1 от ЗАНН, съгласно която не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако са изтекли една, респективно две години от извършване на нарушението, по-дългият срок се прилага само в случаите, когато извършителят е неизвестен, а когато извършителят е известен, органите, осъществяващи функции по установяване на административни нарушения следва да отчитат само по-краткия тримесечен срок. В случая, нарушението е установено от органите на Д"ИТ"-Варна през месец декември 2021 г., като АУАН е съставен на 22.12.21 г. т. е. в същия месец на установяване на нарушението, за нарушение извършено на 01.12.2021 г. Поради това и съдът приема, че АУАН е съставен в предвидения законов срок. НП също е съставено в преклузивния 6-месечен срок.

АУАН е съставен в присъствието на упълномощено от представляващия дружеството лице и свидетел, присъствал при установяване на нарушението. Действително АУАН е съставен в присъствието на един свидетел, но това нарушение не е съществено, тъй като не засяга пряка правото на защита на обвинения правен субект.

Съдът намира, че непроизнасянето от наказващият орган изрично в НП по отношение на чл. 28 от ЗАНН не е процесуално нарушение, тъй като с факта на издаването му става ясно, че същият е отказал приложението му. От друга страна, наличието на мотиви в НП не е сред задължителните реквизити към същото. В ТР № 1/12.12.2007 г. на ВКС се сочи, че преценката за "маловажност на случая" подлежи на съдебен контрол, като в случай, че съдът констатира, че са налице предпоставките на чл. 28 ЗАНН, но наказващият орган не го е приложил, това е основание за отмяна на наказателното постановление поради издаването му в противоречие със закона. Липсата на мотиви обаче по приложението на чл. 28 от ЗАНН не се сочи като нарушение на процесуалните правила. Що се касае до обстоятелството, че АНО не се е произнесъл по направените срещу АУАН възражения, то следва да се посочи, че негово задължение по ЗАНН е да ги прецени, като няма изискване да се мотивира, защо не ги приема.

Незапознаването на възз. със становището на процесуалния представител на АНО също не е нарушение, тъй като възз. се защитава срещу фактите посочени в АУАН и НП, а не срещу становище на юрисконсулта на наказващия орган.

Въпреки горното, съдът споделя възраженията наведени в жалбата, че при издаването на АУАН и НП са нарушени административно производствените правила, по следните съображения:

На въззивното дружество е възведено обвинение за нарушение на чл. 224, ал. 1 вр. чл.128, т.2 вр. чл. 228, ал. 3 от КТ. Според разпоредбата на чл. 224, ал. 1 от КТ при прекратяване на трудовото правоотношение работникът или служителът има право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск. Срокът за изпълнение на задължението на работодателя по чл. 224, ал. 1 от КТ е предвиден в чл. 228, ал. 3 от КТ, според който обезщетенията по този раздел, дължими при прекратяване на трудовото правоотношение, се изплащат не по-късно от последния ден на месеца, следващ месеца, през който правоотношението е прекратено, освен ако в колективния трудов договор е договорен друг срок. От фактическото обвинение повдигнато с АУАН и НП не става ясно, на първо място, за какво точно нарушение е ангажирана отговорността на въззивника – за това че не е изплатил дължимия размер на парично обезщетение за неизползван платен отпуск в срок или за това, че е нарушил други права, непосредствено свързани с изпълнението на възложената работа и ако да, кои са тези права, доколкото такава възможност съществува, предвид разпоредбата на чл. 107х, ал. 1, т. 12 от КТ.

На следващо място за което и двете деяния да се приеме, че е ангажирана отговорността на въззивника, то отново липсва пълно и ясно описание на нарушението и обстоятелствата при които е извършено, в това число посочване на съставомерни факти. Посочено е, че не било изплатено обезщетение за неползван отпуск, но в обстоятелствената част не е посочено съответно от кога, какъв е бил полагаемият му се отпуск, който не е използвал и пр. Посочено е в НП, че работодателят не е изплатил на Момчил Първанов в законоустановения срок начисленото обезщетение за неползван платен годишен отпуск, пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж. По никакъв начин обаче не е конкретизирано за коя година какъв е бил

размерът на платения годишен отпуск на лицето, каква част от него е ползвана и в какъв размер е следвало да се изплати обезщетение. Този пропуск пречатства възможността на санкционираното лице да обори твърденията на наказващия орган относно броя дни неползван отпуск или да представи доказателства, че дължимото обезщетение е било изплатено.

На следващо място, посочено е, че се дължи обезщетение пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж. Липсват данни обаче какъв е бил трудовия стаж на лицето и по какъв начин продължителността му е рефлектирала върху дължимото обезщетение за неползван отпуск. Неясно остава дали изобщо не е изплатено обезщетение за неизползвания отпуск, или изплатеното не е пропорционално на трудовия стаж. В тази връзка е допуснато и нарушение на изискванията, установени с чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН, изискващ точно посочване на законовите норми, които са били нарушени виновно, тъй като нормата на чл. 224, ал. 1 от КТ в тази ѝ част е обявена за противоконституционна.

Никъде в АУАН и НП не е посочен нито законоустановения срок, в който следва да бъде изплатено обезщетението, нито датата на прекратяване на трудовия договор, от който започва да тече този срок. Налице е и пълна неяснота защо се приеме, че датата на нарушението е точно тази -01.12.2021 г., а не някоя друга.

Съдът намира, че посочените по-горе нарушения на процес. правила са съществени такива и са също основание за отмяна на НП на процес. основание, тъй като водят до грубо нарушаване правото на защита на наказаното лице. Същото е лишено от възможността да разбере в извършването на какво нарушение е обвинено (за какво нарушение е наказано), при какви приети за установени факти за да организира адекватно защитата си срещу повдигнатото обвинение. Изложеното становище се споделя и в практиката на АдмС-Варна по аналогични случаи, като в такъв смисъл са Решение № 602 от 10.05.2021 г. на АдмС - Варна по к. а. н. д. № 608/2021 г., Решение № 861 от 25.04.2019 г. на АдмС - Варна по к. а. н. д. № 68/2019 г., Решение № 22 от 12.01.2022 г. на АдмС - Варна по к. а. н. д. № 2460/2021 г. и много др.

От друга страна доколкото с НП на въззивното дружество е било наказание за нарушение на чл. 224, ал. 1 от КТ вр. чл. 228, ал. 3 от КТ

извършено на 01.12.2021 г. съдът след преценка на събраните по делото доказателства счете, че НП е издадено и в нарушение на материалния закон по следните съображения:

В хода на съдебното следствие се събраха безспорни такива, представени по административно-наказателната преписка, че от 17.05.2021 г. Първанов е бил в трудови правоотношения с въззивното дружество. Трудовото правоотношение е било прекратено на 01.10.2021 г. Не са представени по АНП таблица, с дължимо обезщетение за отпуск на Първанов, които са били начислени, липсват и представени доказателства платечно нареждане, че същото е било изплатено. При тези факти и съобразно нормата на чл. 228, ал. 3 от КТ, цитирана по-горе въззивното дружество е следвало да му изплати обезщетение за неползвания отпуск в срок до 30.11.2021 г., което не е спорно, че не е било сторено. В този смисъл нарушение на чл. 228, ал. 3 от КТ е налице, и е било извършено на 01.12.2021 г. както е посочено в НП, доколкото нарушението е формално, на просто извършване и съгласно константната съдебна практика винаги е довършено в деня следващ изтичането на срока. Следва да бъде посочено още, че доколкото в случая не се касае за процес. срокове или за срокове свързани с депозиране на молби документи и пр. до държавни институции, а за неизплащане на обезщетение по КТ. При неизпълнение на задължението за плащане, нарушението всякога ще бъде извършено в деня следващ изтичането на срока, независимо дали след това следват почивни, неприсъствени дни.

С изтичането на срока и проявено бездействие до последния ден от неговото изтичане нарушението вече е довършено на следващия ден. Няма как при вменено задължение за изплащане на заплата до определена дата, срока за плащането да бъде удължаван поради това, че изтичал в неприсъствен ден. Плащането следва да бъде направено преди това. Отделен е въпрос, че в случая срока за изплащане на обезщетението изтича на 30.11.2021 г..

Поради изложените в настоящото решение съображения, настоящият състав на ВРС счита, че проверяваното НП следва да бъде отменено, като постановено при нарушение на процесуалните правила и материалния закон.

С оглед становището на съда, че НП подлежи на отмяна, като постановено при нарушение на процесуалните правила и материалния закон

не следва да се обсъжда наличието на приложимост на разпоредбите на чл.415в от КТ и чл. 28, б. "а" от ЗАНН.

Относно искането на страните за присъждане на разноски.

Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 (Нов - ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.) в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Нормата е процесуална и е приложима от 23.12.2021 г. Съдът се произнася по разноските сторени по делото, което разглежда, когато страните са поискали това. Разноски се претендират от страна на процесуалния представител на наказващия орган, като искането е направено своевременно. Разпоредбата на чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН предвижда, че в полза на учреждението или организацията, чийто орган е издал акта по чл. 58д, се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование.

Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Нормата на чл. 143, ал. 1 от ЗАНН сочи, че когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. В разпоредбата на чл. 144 от АПК се сочи, че за неуредените в този дял въпроси се прилага Гражданският процесуален кодекс. В настоящия случай АНО е бил представляван от надлежно упълномощен процесуален представител, който своевременно е поискал и присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съдът, обаче е констатирал, че са налице основания за цялостна отмяна на НП. Поради което предвид изхода на спора, по арг. на противното на чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК, искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение по настоящото дело е неоснователно и се отхвърля от съда.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал. 1, пр. 1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ.

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 03-2100360 от 30.12.2021 г., издадено от Директор на Дирекция "Инспекция по труда"- Варна, с което за нарушение на чл. 224, ал. 1 вр. чл.128, т.2 и чл. 228, ал. 3, на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 415в, ал. 1 от КТ на „Голф Резорт Мениджмънт“ ЕАД, ЕИК 203941822 с адрес на управление гр.Варна, обл.Варна, ул.“Тодор Икономов“ №13, представлявано от П. О. С. - К. е наложено административно наказание "Имуществена санкция" 200 / двеста / лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд- Варна в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че решението и мотивите са изготвени.

Съдия при Районен съд – Варна: _____